

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21.07.2004, sp. zn. 20 Cdo 331/2004, ECLI:CZ:NS:2004:20.CDO.331.2004.1

Číslo: 2/2006

Právní věta: Předmětem úpravy obsažené v zákoně č. 119/2001 Sb. není postup soudů v případech souběhu výkonu rozhodnutí (podle občanského soudního řádu), nařízeného i prováděného soudem, s exekucí (podle exekučního řádu), nařízenou soudem a prováděnou soudním exekutorem.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.07.2004

Spisová značka: 20 Cdo 331/2004

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce, Výkon rozhodnutí

Předpisy: § 1 předpisu č. 119/2001Sb.
§ 2 předpisu č. 119/2001Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

V dovolání, jehož přípustnost dovozuje pouze z ustanovení § 238a odst. 1 písm. e) občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, povinná namítá, že exekutor v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 a 3 zákona č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí (dále též jen „zákon č. 119/2001 Sb.“), pokračoval v exekuci, tedy - kromě jiného - nařídil dražbu a udělil příklep, ačkoliv exekuční řízení ze dne 26. 4. 2002, vedené podle zákona č. 120/2001 Sb. (dále též jen „exekuční řád“), „bylo ze zákona přerušeno.“ Prodejem stejných nemovitostí byl totiž k návrhu téže oprávněné ze 7. 7. 2000 veden soudní výkon rozhodnutí, přičemž usnesení o nařízení tohoto výkonu z 26. 3. 2002 bylo téhož dne doručeno (§ 14 odst. 2 písm. a/ zákona č. 119/2001 Sb.) Katastrálnímu úřadu pro P. - m., zatímco usnesení ze dne 26. 4. 2002 o nařízení exekuce podle exekučního řádu bylo katastrálnímu úřadu doručeno „nejdříve 26. 4. 2002“. Exekuce vedená podle exekučního řádu tudíž byla dnem právní moci usnesení o jejím nařízení, tj. dnem 18. 6. 2002, podle § 14 odst. 1 zákona č. 119/2001 Sb. přerušena, takže podle § 111 o. s. ř. v ní exekutor neměl pokračovat a jestliže přesto nařídil dražbu a udělil příklep - ač v dříve nařízeném soudním výkonu rozhodnutí nebyly do jeho pravomocného skončení nemovitosti prodány a vymáhaná pohledávka ani nezanikla (§ 14 odst. 3 zákona č. 119/2001 Sb.) - jednal v rozporu se zákonem č. 119/2001 Sb. a veškeré jeho úkony včetně nařízení dražby a udělení příklepu „jsou protiprávní.“ Skutečnost, že řízení ze dne 7. 7. 2000 bylo pro zpětvzetí návrhu na nařízení soudního výkonu rozhodnutí zastaveno, nemá podle dovolatelky žádný význam, jelikož exekuční řízení ze dne 26. 4. 2002 bylo dnem právní moci nařízení exekuce, tedy dnem 18. 6. 2002 přerušeno ze zákona.

Dovolání není přípustné.

Nejvyšší soud dovolání odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle ustanovení § 236 odst. 1 občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c), odst. 3 o. s. ř. – jež podle § 238a odst. 2 o. s. ř. platí obdobně, a podle něhož je přípustnost dovolání nutno v předmětné věci posuzovat vedle ustanovení § 238a odst. 1 písm. e), je dovolání proti potvrzujícímu usnesení odvolacího soudu (jemuž nepředcházelo kasační rozhodnutí) přípustné, jen dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam; ten je dán zejména tehdy, řeší-li rozhodnutí odvolacího soudu právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li napadené rozhodnutí právní otázku v rozporu s hmotným právem. Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu shora citovaných ustanovení spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí ve věci samé po právní stránce, vyplývá, že se také dovolací přezkum otevírá pouze pro posouzení otázek právních, navíc jen zásadního významu. Způsobilým dovolacím důvodem je tudíž pouze důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Povinná však v důsledku nesprávného výkladu ustanovení § 238a odst. 1 písm. e) o. s. ř. (pomíjejíc ustanovení § 238a odst. 2 o. s. ř.) v dovolání (jež ostatně pojem „zásadní právní význam“ neobsahuje) ani nenamítla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s dosavadní judikaturou nebo že řeší právní otázku dosud neřešenou či odvolacími nebo dovolacím soudem rozhodovanou rozdílně, nebo že ji řeší v rozporu s hmotným právem, a dovolacímu soudu (vázanému dovolacím důvodem včetně jeho skutkového vymezení) tudíž argumenty vedoucí k závěru o přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. nenabídla; podklad pro takový závěr přitom neskýtá ani samotné rozhodnutí.

Dovolatelčina argumentace ustanovením § 14 odst. 1 a 3 zákona č. 119/2001 Sb. je nepřipadná, jelikož – jak to plyne z jeho § 1 a § 2 odst. 1 písm. a) – tento předpis upravuje postup soudů, soudních exekutorů a dalších orgánů v případech souběhu „exekuce“ nařizované (vždy podle občanského soudního řádu) soudem a prováděné (podle téhož předpisu) soudem nebo (podle exekučního řádu) soudním exekutorem na jedné straně, s „exekucí“ daňovou (podle zákona č. 337/1992 Sb.), případně správní (podle zákona č. 200/1990 Sb.) na straně druhé; nikoliv tedy, jak se nesprávně domnívá dovolatelka, v případech souběhu výkonu rozhodnutí (podle občanského soudního řádu) nařízeného i prováděného soudem s exekucí (podle exekučního řádu) nařízenou soudem a prováděnou soudním exekutorem. Ze závěru o nemožnosti aplikace zákona č. 119/2001 Sb. pak dále plyne, že usnesení exekutora o příklepu z 22. 1. 2003 nelze kvalifikovat jako takové, jemuž by předcházelo (ve smyslu § 336k odst. 3, věty první in fine, o. s. ř.) – ať již při nařízení dražebního jednání či při provádění dražby – dovolatelkou (byť nesprávným pojmem „protiprávní rozhodnutí“) vytýkané „porušení zákona.“ Jestliže odvolací soud rozhodnutí exekutora napadeným usnesením potvrdil, učinil tak proto, že se s odvolacími námitkami vypořádal standardními závěry, v dovolání ostatně již nenapadenými (a dovolacímu přezkumu, a to ani pro účely posouzení přípustnosti dovolání, tedy již neotevřenými).

Protože – jak výše uvedeno – nelze dovodit, že napadené rozhodnutí je po právní stránce zásadního významu (§ 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovolání, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), jako nepřipustné podle ustanovení § 243b odst. 5, § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.